

Κριτική αποδόμηση του τίτλου του συνεδρίου: Δεν είναι «κρίση», είναι πολιτική επιλογή.

Η υιοθέτηση του όρου «κρίση» για το χαρακτηρισμό της τρέχουσας κοινωνικο-οικονομικο-πολιτικής συνθήκης δεν είναι ουδέτερη. Προκαταλαμβάνει τις αναγνώσεις, τις ερμηνείες, τις προτάσεις.

Ο όρος «κρίση» υιοθετήθηκε από το κυρίαρχο σύστημα εξουσίας, ξένο και εγχώριο, την κυρίαρχη ρητορική, τους πολιτικούς φορείς εξουσίας, τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, τη συστημική διάνοηση. Το κυβερνών κόμμα του τρίτου και τέταρτου μνημονίου, ήδη πριν την εκλογή του, χρησιμοποιούσε τον όρο «ανθρωπιστική κρίση», που συσκοτίζει τις αιτίες, αμνηστεύει τους υπαίτιους, αποπροσανατολίζει στρέφοντας τις όποιες προτάσεις μακριά από τις ρίζες των γεγονότων, σε επιφανειακή, «ακίνδυνη» αντιμετώπιση.

Όλα αυτά όμως μεταφράζονται σε εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές που είτε χάνονται πρόωρα είτε επιβιώνουν αναξιοπρεπώς και με ευτέλεια σε μια πόλη όπου κατασπαράσσεται ο δημόσιος και ιδιωτικός χώρος των μικρομεσαίων τάξεων.

Στις ενδεικτικές θεματικές ενοτήτες του συνεδρίου διαβάζουμε: «Πρακτικές διεκδίκησης, αλληλεγγύης και επιβίωσης στις γειτονιές της πόλης», διατύπωση συνεπής με το πνεύμα και το ουσιαστικό περιεχόμενο της λέξης «κρίση» που έχει επιλεγεί και κάνει τη συνθήκη να προσομοιάζει με φυσικό φαινόμενο με το οποίο η κοινωνία δεν μπορεί παρά να συνυπάρξει, να συμβιβαστεί, να «επιβιώσει», να είναι «αλληλέγγυα» αλλά και να «διεκδικεί» – λες και μπορεί το θύμα να διαλέγεται με τον θύτη.

Γιατί όμως πολλές αλληλέγγυες δράσεις υιοθετούνται και προβάλλονται από το κυρίαρχο σύστημα; Η «επιβίωση» μπορεί να αποτελεί όραμα ζωής; Ποιου είδους ζωής θέλουμε να αποτελεί «σκηνή» ή «κέλυφος» η αττική πόλη;

Διατυπώνουμε τον ισχυρισμό ότι δεν πρόκειται για κρίση αλλά για πολιτικές επιλογές· δεν θέλει διαχείριση, αλλά ανατροπή. Η αρχιτεκτονική δεν είναι πολιτικά ουδέτερη (βλ. Aldo Rossi, *Η Αρχιτεκτονική της Πόλης*), ούτε το πού θα προσανατολιστεί η έρευνα, ούτε ο τρόπος με τον οποίο θα αξιοποιηθούν τα αποτελέσματά της. Η αλληλεγγύη αφορά τους μη έχοντες εξουσία. Η εξουσία – νομοθετική, εκτελεστική, του έγκυρου λόγου επιστημονικών, επαγγελματικών φορέων– την επικαλείται ως προκάλυμμα ανθρωπισμού. Οι πολίτες πρέπει να ανατρέψουν την εξουσία που κατατρώει το σώμα της πόλης.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΥΝΑΔΗ Αρχιτέκτων Μηχανικός, Διεπιστημονικό-Διατμηματικό ΜΔΕΠ, ΕΜΠ, Κατεύθυνση «Σχεδιασμός-Χώρος-Πολιτισμός».